

ಏಯ್ ಏನ್ನಾಡಕ್ಕಿರೋ? ಬರಿ ಬರ್ರಿಲಿ. ಕವಳಾತು, ಹುಳಾಹುಪ್ಪಡಿ ಇರ್ರಾವು, ಈ ಕಡಿ ಬರಿ.

ಅಜ್ಜಾ ಅಜ್ಜಾ ಇವತ್ತು ಯಾವ ಕಥಿ ಹೇಳ್ತೀ? ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮ... ಯಾವ್ವಂದ್ರ... ಇರುವೆ ಕಥಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ.

‘ಅಜ್ಜಾ ಕರಿ ಇರುವೆನಾ? ಇಲ್ಲಾ, ಕೆಂಪಿರುವೆನಾ? ಇಲ್ಲಾ, ಬಿಳಿ ಇರುವೆನಾ?’ ಅಂದು ನಗ್ಗಾಡಕ್ಕಿತ್ತಿದ್ರು. ಏ ತುಂಟ ಹುಡುಗ ಗೊದ್ದ ನೋಡಿರೇನು, ಕೊಂಡಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದ್ರ ತಲೆಹೋದ್ದು ಬಿಡಲ್ಲ ಆ ಗೊದ್ದಿರುವೆ ಕಥಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ.

‘ಯಪ್ಪಾ ನನಗಂತೂ ಆ ಗೊದ್ದ ಕಂಡ್ರ ಹೆದ್ರಿಕೆಯಾಕೈತಪಾ!’ ಅಂದಾ ಪ್ರಣವ.

‘ಹಾ ಅಜ್ಜಾ, ಕಥಿ ಸುರುಮಾಡಜ್ಜಾ ಭಾಳ ಮಜಾ ಇರೈತಿ’. ಅಂದ್ರು ಹುಡುಗರು.

‘ಕಥಿ ಹೇಳುವಾಗ ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಗೊದ್ದ ಕಡಿದ್ರ ಅಳಬಾರ್ ಮತ್ತೆ’. ಅಂದು ನಗ್ಗಾಡಕ್ಕಿತ್ತಿದ್ರು ಎಲ್ಲೂ.

ಹಾ ಮಕ್ಕಳ, ರಾಮೇನಹಳ್ಳಿ ಎಂಬ ಊರು, ಆ ಊರಾಗ ರಾಜಪ್ಪ ಎಂಬ ರೈತನಿದ್ದ. ಅವನು ಭಾಳ ವರ್ಷದಿಂದ ಮಳೆಯಿಂದನ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆತಿದ್ದ. ಅಂದ್ರ ಮಳೆ ಬರಲಿಲ್ಲಂದ್ರ ಬೆಳೆನ ಬರಿದಿಲ್ಲ. ಹಂಗಾಗಿ ಭಾಳ ಕಷ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಇತ್ತೀತ್ತಲಾಗಿ ಭಾಳ ರೈತರೆಲ್ಲ ಬೋರ್ ಹಾಕಿ ಆ ನೀರಿನಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಚೊಲ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಾಕತ್ತಿದ್ರು. ಅವರ ನೋಡಿ ರಾಜಪ್ಪನೂ ನಾನು ಯಾಕ ಬೋರವಲ್ ಹಾಕಿಸಬಾರ್ ಅನಕೊಂಡು, ಬೋರ್ ಹಾಕೇಬಿಟ್ಟಿ. ಐದಾರು ಇಂಚು ನೀರು ಬಿತ್ತು. ಸಾಲ ಮಾಡಿ ಪೈಪ್ಲೈನ್ ಮಾಡಿದ. ನಮ್ಮೂರಾಗ ಗೌಡ್ರ ಹೊಲ್ಲಾಗ ಮಾಡ್ಕಾರಲ್ಲ ಹಂಗ. ಬ್ಯಾರಿ ಬ್ಯಾರಿ ರೈತ್ತು ಬೆಳೆಯೋ ಬೆಳೆ ನೋಡ್ತಾ, ಈ ವರ್ಷ ಕಬ್ಬು ಹಚ್ಚೋನು ಅಂತಾ

ಕಬ್ಬಿನ ಗದ್ದೆ ಮತ್ತು ಗೊದ್ದಿರುವೆ

ಕಬ್ಬು ಹಚ್ಚಿದ. ಕಬ್ಬಿನ ಪ್ಯಾಕ್ಟಿಯವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯಾನೂ ಮಾಡಿದ್ರು.

ಹೊಸಭೂಮಿಯೊಳ್ಳ ಕಬ್ಬು ಮಸ್ಸ ಮಸ್ಸ ಬೆಳೆಯಾಕತ್ತಿತು. ನೀರು, ಸಗಣೆ ಗೊಬ್ಬರ ಕೊರತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಟೈಮ್ ಟೈಮ್ ಔಷಧಿನೂ ಹೊಡ್ಡ, ಕಬ್ಬು ದಿನಕ್ಕ ದಿನಾ ಬೆಳ್ಳು ಎರಡಾಳೆತ್ತಾತು. ರಾಜಪ್ಪನಿಗೆ ಭಾಳ ಮಿಷಿಯಾಗತಿತ್ತು. ಭೂಮಿತಾಯಿಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡತಿದ್ದ.

ಹಿಂಗ ಬೆಳ್ಳನಿಂತ ಕಬ್ಬಿಗೆ, ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆಲೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಗೊದ್ದಿರುವೆಗಳು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟು. ಹಚ್ಚ ಹಸಿರಿದ್ದ ಕಬ್ಬು ಕರಗ ಕಾಣಾಕತ್ತು. ಇದನ ನೋಡಿದ ರಾಜಪ್ಪ ಹಾಹಾರಿದ! ‘ಯಪ್ಪಾ ದೇವರೇ ಇದೇನಾತಪಾ! ಕೈಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತು ಬಾಯ್ಗೆ ಬರ್ದಂಗಾಗಾಕತ್ತೆತ್ತಲ್ಲಾ!’ ಅಂತಾ ದುಃಖಿಸಾಕತ್ತಿದ.

ಅವರಿವರ ಹತ್ತ ಕೇಳಿದ ‘ಏ ಏನೂ ಆಗಲ್ಲ ಬಿಡೋ ರಾಜಪ್ಪ, ಅವು ಹೊಕ್ಕವು’. ಅಂದ್ರು ಜನ. ಆದ್ರೂ ಸಮಾಧಾನಯಿಲ್ಲ ರಾಜಪ್ಪನಿಗೆ. ಯಾಕಂದ್ರ ಇಡೀ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆ ತುಂಬೆಲ್ಲ ತುಂಬಿದ್ದು ಗೊದ್ದಿರುವೆ. ಎಲ್ಲಿ ಬೆಳ್ಳಾಗೊದ್ದೊಳ್ಳ ತಿಂದ ಹಾಕಿ ಬಿಡ್ತಾವೇನೂ ಅಂತಾ ಚಿಂತಿಯಾತು. ಅದ್ರು ಮತ್ತ ಔಷಧಿ ಅಂಗಡಿಗ ಹೋಗಿ ಕೇಳಾನ, ಅವರ ಹತ್ತ ಔಷಧಿ ಡಬ್ಬಿನೂ ತಂದು, ಒಂದೆರೆಡು ಆಳು ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಔಷಧಿ ಹೊಡಿಯಾಕ ಸುರುಮಾಡಿದ.

ಭಾಳ ಸೂಕ್ತಗ್ರಹಗಳಾದ ಇರುವೆಗಳು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ರು. ‘ರಾಜಪ್ಪ ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನಾಕ ಸಾಯ್ತಾಕತ್ತಿದಿ. ನಾವು

ನಿನ್ನ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೇನೂ ತೊಂದ್ರೆ ಮಾಡಲ್ಲಾ. ನಾವು ಮಾಡಿರುವ ಹುತ್ತಗಳು ಭೂಮ್ಯಾಗ ನೀರು ಆಳಕ್ಕಿಳಿದು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ತಂಪಿರೋಂಗ ಮಾಡ್ತೇವಿ. ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ಹಾಕಿ ನಮ್ಮನ್ನ ನಾಶ ಮಾಡಬ್ಯಾಡ’ ಅಂದವು.

ರಾಜಪ್ಪ ಏನು ಮಾಡ್ತೇಕು ಅಂತಾ ತಿಳಿಯದೇ ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ಸಿಂಪಡಿಸೋದ ನಿಲ್ಲಿದ. ಹಿಂಗ ಒಂದೆರೆಡು ವಾರ ಕಳ್ಳಿರಬೇಕು, ಪ್ರತಿವರ್ಷದಂಗ ಕಾಡಾನೆಗಳು ಗುಂಪು ಈ ಕಡೆನ ಬಂದ್ರು. ರಾತ್ರಿ ಕಾಡಾನಿಗಳು ರಾಜಪ್ಪನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಕಬ್ಬು ಮತ್ತು ಭತ್ತದ ಗದ್ದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಂದು ತುಳಿದು ಹಾಕಿದ್ರು. ಸುತ್ತಲೂ ಐಬೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ್ರೂ ಸೊಂಡಿಲಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಗೂಟಾ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ್ರು. ಆದ್ರ, ರಾಜಪ್ಪನ ಕಬ್ಬಿನ ಹೊಲ್ಲಾಗಿನ ಗೊದ್ದಿರುವೆ ನೋಡಿ ಅವು ಹೆದ್ರಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ರು. ದಾರಿನ ಬದಲಿಸಿದ್ರು. ಒಂದು ಕಬ್ಬನ್ನೂ ಮುಟ್ಟದಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಆನಿ ಗದ್ದೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಹಾಳು ಮಾಡಿರೋ ಸುದ್ದಿ ಬಂತು. ಹೊಲಕ್ಕ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣಂತ ರಾಜಪ್ಪ ಹೋದ.

ಇವನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಹೊಲ ಎಲ್ಲಾ ನಾಶಾಗಿತ್ತು. ಮೈ ಜುಮ್ಮಂತು. ಆದ್ರ ತನ್ನ ಕಬ್ಬನ್ನು ಏನೂ ಮಾಡದಿಲ್ಲ. ಗದ್ದೆ ಕಾವಲು ಕಾಯ್ತು ಗೊದ್ದಿರುವೆಗಳ ಮಾತು ನೆನಪಾತು, ಅವುಕಾ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಿದ.

ಮತ್ತೊಂದೆರೆಡು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವೆಗಳು ಮಾಯ ಆಗಿದ್ವವು.

‘ಹೌದಜ್ಜಾ ಆನೆಗಳು ಚಿಕ್ಕ ಇರುವೆಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿಕೊಳ್ತಾವಂತೆ. ಅಜ್ಜಾ ಕಥಿ ಭಾಳ ಛೋಲೋ ಇತ್ತು’

‘ಆಯ್ತು ಮತ್ತ ನಾಳೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ ಮನಿಗೆ ನಡ್ತಿನ’, ಅಂದಾಗ ಎಲ್ಲೂ ಆನಿ ಮಾಡಿ ಅವರು ಒಬ್ಬರು ಮ್ಯಾಲೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಹತ್ತೊಂಡು ಹೋದ್ರು.

ಅವು ಹೋದ್ರೂ ಅಜ್ಜಾ ನಗತಾನ.. ಇದ್ದ.

■ ನಾಗರಾಜ ಎಂ ಹುಡೇದ